

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Tine (Danske Klassikere)

Citation: Bang, Herman: "Tine", i Bang, Herman: *Tine*, udg. af Marie Hvidt ; Villy Sørensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1986], s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang08val-shoot-idm139973026804288/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Tine

Signalerne lød bag Længet, allevegne, Hestene blev ført ud i Gaarden nu.

Tine tændte Lys paa Lys. Officerer og Soldater løb i Gaarden blege, forbi Skæret. Ovenpaa hørte man endnu Stemmer gennem de kladrende Døre – i Gaarden lød Majorens Kommando, som Blæsten tog.

Og Baronen skreg paa en Vogn.

Korrespondenten løb forvirret frem og tilbage og klædte sig paa midt i Stuen, trippede op og ned og gned Hænderne, mens han sagde:

– Det bliver alvorligt, det bliver alvorligt.

– Tror De? spurgte Tine angst og vendte sig fra Lysene.

– Ja, alle venter, at det skal gaa løs, blev Bladsjælen ved og kom ikke i Vesten for Trippen.

– Tine, Farvel, sagde Berg pludselig bag hendes Ryg og tog hendes Haand, et Nu, saa fast.

Tine så kun paa ham; saa fulgte hun ham, til han var ude.

Huset var tomt. Man hørte kun deres Trin, der ilsomt drog bort ad Alléen . . . .

Sofie kom ind med et Lys, i Nattrøje.

Hun sagde:

– At de skal lad' deres Liv – at de skal lad' deres Liv, og gik omkring og græd fra Gangen til Stuen.

Tine hørte hende ikke. Hun løb ud i Gaarden, ind i Haven. Hun havde aldrig været saa angst. Hun foer i Mørket paa et Træ, ind i et Busket, men hun blev ved med at løbe – op paa Højen.

Kun som en stor Skygge så hun Kolonnen, der paa Vejen drog forbi.

Hun stod længe; hun vilde skelne *et* Ansigt, men så intet. Taus gik den lange, ukendte Skygge forbi – forbi og forbi, ud i Mørket, hvor Trinene døde.

Saa gik Tine ned og ind. Lysene brændte bag Ruderne endnu; Trækken stod ind gennem alle Døre. Foran de forladte og uredte Senge stod et Par flakkende Praase.

Ude i Køkkenet havde Sofie sat sig paa Blokken, hvor hun nikkede; og i Borgestuen laa Maren paa Slagbænken, oppustet, sovende, saa lang hun var, ved Siden af sit Lys.

Tine havde ingen Ro og kunde ikke sove. Hun slukkede Vindueslysene og vilde forsøge at skrive – paa Brevet til Fru Berg, som hun havde liggende.